

Aegade side.

Vanavanematest lastelasteni ja nii edasi ja nii tagasi. Põlvkondade ajaline siduvus. Midagi paeluvat on selles ju alati ja ikka olnud. Mis meile seostub tavaliselt vanavanematega? Ilus sügisvärvidesse peituv maamaja, memme kangastelgedel kootud kaltsuvaibad ja pühapäevahommikused pannkoogid vaarikamoosiga. Vanaisa käiakivi, tema tööst kare kämmal ja muhe olek. Tema tööriistakuur igasugu põnevate asjadega. Need on need pildid vanavanematest. Maailm ei ole meiega alguse saanud. Enne meid on olnud veel palju-palju põlvkondi, kellel on meile nii mõndagi öelda. Anda midagi väga olulist edasi ühelt põlvkonnalt järgmisele. Meil kõigil on midagi sealt saada. Ja ka anda! Õppida... Oleme omadega sügises. Elavneb koguduse elugi. Alustame Hea Sõnumi Ringiga lastele. Oktoobris alustame jälle koguduse piiblitundidega. Tulemas on sügisene leerikursus 28. oktoobril. Nii on meie koguduski osa põlvkondi siduvast tööst. Seega, jääge ikka meiega!

Meelis-Lauri Erikson

kadrina@eelk.ee

Karin-Kristel Hansson

karin.hansson@mail.ee

JUMALATEENISTUSEL PEETI MEELES VANAVANEMAJD

9. septembril toimunud jumalateenistusel peeti palves meeles kõiki vanavanemaid, sest on ju nendelgi perekonnas oma koht ja roll. Tähistati vanavanemate päeva.

Selle päeva juhtmõtteks oli Jumala hoolitsus oma rahva eest (2. Ms. 16:11-20) ja seetõttu pidada meeles kõiki vanaisasid ja vanaemasid oli igati päevakohane. Tänapäeva globaliseerunud maailmas on eakatel inimestel raske kohaneda kõikide tehniliste vidinatega, olgu selleks siis moodne tahvelarvuti või nutitelefoni ning sügav kummardus siinkohal kõikidele nendele taatidele, memmedele, kel kõikide nende uuendustega kohanemisel jääb aega oma lastelastega tegelemiseks. Elu meie ümber muutub juba tundidega ja vanavanemate roll kipub tihti kogu selles kiirustamises kuhugi varju jääma. Seetõttu on hästi tore kui üks päev sel kuldsel sügisel on pühendatud täielikult teile, armsad vanavanemad. Olge väga hoitud, sest teie ennastsalgavat panust on märgatud.

Elulätte toimetus

HEA SÕNUMI RING
ootab lapsi
30. septembril kl 11 leerimajas

MUUTUSEST KOGUDUSE LASTETÖÖS

30. septembril alustab Kadriina koguduses Hea Sõnumi ring. 1997. aastal osales Avispea Vabakoguduse laagris grupp vahvaid norralasi, kes tutvustasid lastetöötajatele sõnadeta raamatut, mille abil pandi kokku terve laagripogramm.

Laagris osalejad said endale juhendajate abiga valmistada värvilised käepaelad ja raamatukesed, milles igal värvil oli kindel tähendus. Kollane või kuldne värv sümboliseeris taevaseid väravaid, millest iga kristlane peale surma läbi astub. Punane-Jeesuse valatud verd ristipuul, valge puhast südant ning Püha Vaimu, must pattu ja leina ning heleroheline vaimulikku kasvamist Sõna kaudu. Nii sai vaimulikud töed läbi sõnadeta raamatu pisikestesse südamesse istutatud. Raamatukesed juurde kuulus õppevahend, kus kaks lähedast sõpra Timmy ja Mark leidsid metsas matkates kummalise punkri, milles oli kast Uue Testamendiga.

Läbi sõnadeta raamatu õpivad Timmy ja Mark nii mõndagi headuse, patu ning Jeesuse kohta. Kokkuvõtlikult saab sellest toredast seiklusest teema, mida koguduse lastetöös sel õppeaastal läbi võtame. Ring hakkab koos käima kaks korda kuus pühapäeviti, see tähendab iga kuu teisel ja viimasel pühapäeval koguduse leerimaja teisel korrusel, algusega kell 11.

Oodatud on kõik lapsed vanuses 6-13 eluaastat. Ringi meetod sarnaneb sisuliselt vanale heale pühapäevakoolile, kuid eeldab osalejatelt rohkem ise mõtlemist ja on suunatud eelkõige neile lastele, kellel puuduvad igasugused teadmised kirikutööst ja ristiusust.

Juhendaja: Karin-Kristel

LOOMUPÄRANE USK

IV osa

Lugedes Piiblis peituvaid vaimurikkusi võib skeptilisema meelega lugejal tekkida küsimus, et miks uskuda nii vana raamatu sõnu? On ju tegemist teostega millel vanust pisut rohkem kui 3500 aastat. Sarja viimases osas keskendumeegi Pühakirja ülesehitusele.

Hoolikam lugeja märkab, et Piibel koosneb Vanast Testamendist ja Uuest Testamendist. Need omakorda on jagatud erineva pikkuse ja sisuga raamatuteks. Piibel sisaldab ajaloolisi raamatuid, laule, iisraelaste vanasõnu ja ka pikemaid perekonna saagasid. Uus Testament aga sisaldab nelja evangeeliumi: Matteuse, Markuse, Luuka, Johannese evangeeliumit ning Pauluse kirju erinevatele kogudustele. Piibli raamat lõpeb Ilmutuse raamatuga.

Piibel oma ülesehituselt on ääretult kooskõlaline raamat. Kõikidel raamatutel on oma kindel roll ja koht (2. Tim 3:16). Kui süveneda igasse raamatusse eraldi, võib lugeja märgata lisaks kooskõlalisele ülesehitusele ääretult kõnetavat teksti. Tõsi, esmakordsel lugejal võib tekkida raskusi aja mõistmisega, sest sündmused võivad tunda kauged ja arhailised. Siiski ei tasuks selle raamatu sisu uurimisest kergekäeliselt loobuda, pigem olgu lugejal piisavalt kannatlikust lugeda avatud meelsusega ja võimaluse korral küsida vaimulikult selgitust. See on üks aktiivse piibliõppe olulisemaid väärtusi. *Lõpp.*

VIHMAVARBLANE

IX osa

Samal ajal oli Bläku Eduard just tõusnud. Ta seisis oma maja trepil, tõmbas pahvides suitsu ja vaatas kuidas sügisesed lehed õhus keerlesid. Naljakas tunne oli- pea nagu ei valutanudki, aga sumises kummaliselt just nagu oleks mitu mesilast sinna pesa teinud. Siis käis aiavärv kolksuga lahti ja sisse astusid kohalikud müürsepad- Tõstamäe Tõnu ja Loopre Hannes. Neil oli Eduardile peapranduseks kaks pudelit kaasa võetud.

„Terekest kah, mis uudist?“ küsis pikem, Tõstamäe Tõnu ja paljastas oma hambutu suu, millest vaid paar musta hammast paistsid.

„Ehh, uudiseid on palju. Vaadake, ma olen nüüd nii vajalik mees, et isegi naabrid mu töökäteta enam läbi ei saa. Lähen homme Kasesalu perenaisele appi kuuri korrastama ja siis pärast seda poisid, teate, paneme pidu.“

„Võib ju vahest kah. Meil homme ka vaba päev,“ kostis Loopre Hannes.

„Kes see Kasesalu perenaine on kah? Mõni üksik mutike või?“ küsis Tõnu kaval helk silmis.

„Oh ei, üle kolmekümmne alles. Abikaasa viidi tal mõned päevad tagasi haiglasse. No ja siis ta minult täna abi paluski.“

„Ehhee, kes on enne kuulnud, et Bläku Eduard kedagi aitaks või abistaks.“

„Rahakopika nimel on Bläku Eduard valmis kasvõi läbi vasktorude ronima. Vaadake poisid, tänapäeval peab ikka kogu aeg silmad, kõrvad lahti hoidma. Magavale kassile juba hiir suhu ei jookse.“ Selle peale mühistasid mõlemad müürsepad naerda ja Bläku Eduard kutsus sõbrad tuppa. Ta asetas kannu tulele ja hakkas kanget teed keetma. Mehed panid pudelid räämas lauale ja võtsid istet. Loopre Hannes avas esimese pudeli ja kallask sellest veidi teetassi, mis juhtus laual olema. Imekombel oli see isegi puhas.

„Jah, vaata, ega siin teistigi saagi. Riik peab ikka oma pensionäre ju ülal pidama, eks ole, aga vaata, kui mul on võimalik ikka uue pudeli raha teenida, siis ei saa seda juhust ju mitte kasutamata jätta, õigus, poisid?“

„Kuule, me kuulsime küla peal justkui ühe kõrvaga, et sa tahad hakata raamatut kirjutama. Mis sinust siis saab nüüd kirjanik ka või?“ küsis Tõstamäe Tõnu.

„Ah, ei tule sellest vist välja midagi. Vaata Tõnu, pastakas ei taha enam õieti käes püsida ja oh, siis on siin ümbruses piisavalt palju neid, kes ütlevad, et ma koledasti kardetav inimene olen, mõistate?“

„Ei, ei mõista,“ vastas Loopre Hannes lollilt näoga ja kallask endale jälle teetassi

sortsukese.

„Oh, ei, asi on veelgi hullem, Hannes. Mõni siin külas arvab, et ma tema maja ühes ta nelja põngerjaga sootuks maha tahan põletada ja nõnda edasi. Ja, jah, tõsijutt.“

„Tohoo, kuis siis nii?“

„Jah, vaata, seal endises Helmut Varblase majas elab üks üksikema nelja poisiga. No ja oli siin üks kummaline intsitent elektriga. Parandaja käis ja puha ning nüüd see naine ei salli mind mitte üks raas. Vaat nii on lood.“

„Võehh?“ kostsid mõlemad müürsepad.

„Jah, inimesed on ju kõik erinevad, ei oska mina ütelda, mis talle sisse löi, et et minu õuele käratsema tuli. Ma esiti ei saanud ise arugi, aga noh, mis sest enam.“

„Kuule, aga siis sul siin ju elu põnevam kui mõnes seebiseriaalis?“ irvitas Tõstamäe Tõnu.

„Oi, seebist on asi üsna kaugel.“

Bläku Eduard tõi teekannu lauale.

Mehed hakkasid jälle võtma. Pärast mõningast vaikust pani Eduard vaibakloppimis muusika päevinäinud masinasse. Seekord venekeelse.

Edasi püüti rääkida juba üle muusika, aga ega see hästi õnnestunud.

Mehed jõid ja korraga tuli Bläku Eduardile midagi meelde. Ta läks tagumisse tuppa ja tõi sealt päevi näinud lauatelefonit.

„Kuule, Hannes, sa jäädad nende telefonidega. Ole nüüd mees ja ütle, kas sellest raipest saab veel asja?“

Loopre Hannes kummardus aparaadi kohale, kuid pea juba kumises kenasti ja rohkem telefonile tähelepanu pööramata ühmas ta:

„Ei, sellest küll enam mingit asja ei saa.“ Bläku Eduard avas köögiakna ja viskas telefoni aknast välja, järgnesid ka ema kingitud serviisitassid, valgete kuldäärtega, mida ta pesta ei olnud viitsinud.

„Miks sa nii teed?“ küsis Tõnu arusaamatuses.

„Aga minul pole neid tarvis,“ vastas Bläku Eduard.

Müürsepad ei saanud enam mitte mõhkugi aru. Ära joodud esimene pudel Viru Valget oli jõudnud juba oma mõju avaldada. Muusika mängis.

Kui nüüd Kasesalu Eda oleks seda joomist pealt näeks, haaraks ta vist kahe käega peast kinni ja oleks väga vihane, mõtles Eduard endamisi.

Aga sai siis tema teisti? Tahtis ta? Kui nii oli kord juba läinud. Vahel, kainematel päevadel mõlgutas Bläku Eduard küll veel mõtteid, et mis on elul temasugusele joodikule veel varuks. Kui üldse on? Sest talle meenusid korraga lapsepõlvest vanaema öeldud sõnad: „Eluga ei mängita, elu - see on tõsine asi.“ *Järgneb...*